

# Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Alex Trușcă

**NEBUNUL ALB**

© 2019, Alexandru Trușcă

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**TRUȘCĂ, ALEX**  
Nebunul alb / Alex Trușcă. - București: Pavcon, 2019  
ISBN 978-606-9057-03-2

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Imaginea copertei: **Alexander Zudor**

Foto copertă de: **Cosmina Conțu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-03-2

# ALEX TRUȘCĂ

# NEBUNUL ALB

Editura PAVCON  
București, România, 2019

- #1 Extra-Terestrul  
 #2 Secretul emisferei  
 #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forță  
 #4 Scornituri spăimântătoare  
 #5 Rangkook  
 #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca  
 #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus  
 #8 Erezia egumenului Glicherie  
 #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1  
 #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie  
 #11 O tragedie cerească  
 #12 Cetiți-le noaptea  
 #13 Marginea curcubeului  
 #14 Incredibila aventură a cuviosului Achim  
 #15 Praf  
 #16 Manuscrisul episcopului Petronius  
 #17 Steaua fulgurantă - IVA 2  
 #18 Un român în Lună  
 #19 Oameni pe care i-am cunoscut  
 #20 Sawtooth  
 #21 Rău de spațiu Omul fără nume  
 #22 Progradia  
 #23 A doua Lună a Pământului  
 #24 Dialogul păsărilor  
 #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei  
 #26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar  
 #27 Therra  
 #28 1944 Ein Freak  
 #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2  
 #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi  
 #31 CdT 2 - Cârligul spațial  
 #32 CdT 3 - Poarta mânturii  
 #33 RSA – Furia fiarelor  
 #34 RSA – Marile migrații  
 #35 Olympus Mons  
 #36 RSA – Noaptea lemuriilor  
 #37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiilor
- #38 RSA – Auro Luck  
 #39 Războiul Celestinei  
 #40–49 Aripile Albastre  
 #50 Sânge, Metal și Speranță  
 #51 Decadența sufletelor noastre  
 #52 Povestiri spăimântătoare  
 #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului  
 #54 Războiul Eleninei  
 #55 Casa din altă viață  
 #54 Războiul Eleninei  
 #55 Casa din altă viață  
 #56 Dinosauria  
 #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor  
 #58 Învățătorul  
 #59 Noaptea orașului ilustrat  
 #60 Praf 3  
 #61 Saurianul de metan - IVA 3  
 #62 Artefactul  
 #63 Casa fără cărți  
 #64 Apophis  
 #65 Parlamentul  
 #66 RSA – Hora hoiturilor  
 #67 Dragonul fără aripi  
 #68 RSA – Judecata de Apoi  
 #69 Avatarii faraonului Tlă  
 #70 RSA – România sub Asediu  
 #71 Efectul Metamorphis  
 #72 Dicționar de Enigme și Mistere  
 #73 Elogiu muncii de partid  
 #74 Insula pescărușilor  
 #75 Aurul beznei  
 #76 București, 2058  
 #77 Încăpătânarea Timpului  
 #78 Deocamdată... enigme  
 #79 Tunelul de la capătul lumii  
 #80 Ultima frontieră  
 #81- 83 Istoria Literaturii SF  
 #84 Orașele caracatițelor  
 #85 Europa benzilor desenate 2  
 #86 Confesiunile Omului-căine  
 #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea  
 #88 Oameni goi pe străzi  
 #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4  
 #90 RSA - Tg. Jiu '59

## TREZIREA

### I

Era puțin înainte de momentul apusului, când Erin ajunsese în locul acela care îi obseda gândurile de atâta amar de timp. Își amintea și acum șocul din ziua în care împlinise cincisprezece ani și descoperise acel luminiș, cu tovarășii săi de joacă. Fugiseră de acasă, furând ceva băutură și mâncare, dornici să se scalde în râu într-un loc în care să nu-i deranjeze nimeni. Când ajunseseră în acel colț al râului, Erin simțise că locul era important pentru el, deși nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Îi erau cumva cunoscute zgomotul apei curgând nervos printre pietre, curburile malului ros de trecerea timpului, mirosul de mușchi năpădind trunchiurile de copaci, lumina soarelui strălucind printre crengile care formau o boltă ca dintr-o sală de bal. Și, mai presus de toate, îi era familiară statuia aceluia înger cu aripile întredeschise, curbate, de parcă ar fi purtat pe ele toate greutatea lumii, ținând o sabie în mână, cu vârful îndreptat spre pământ. Privirea tristă a acestuia îi stăruise în minte, dându-i multe

Respect pentru om și cărți

noapți albe. În visele sale, uneori i se păru-se că din ochii scobiți în piatră curg lacrimi, iar fața cioplită se schimonosește într-un strigăt de ajutor. Alteori simțise că sub stratul de rocă auzea bătăile regulate ale unei inimi care se încăpățâna să pompeze sânge cald spre muchiile șlefuite de ploii și vânt. În mai toate reveriile bântuite de statuie, deslușise un soi de legătură inexplicabilă între el și înger, despre care multă vreme nu discutase cu nimeni. Se temea să nu fie considerat nebun.

Trecuseră ani de atunci. Crescuse, vocea i se îngroșase, devenise bărbat în ochii lumii închise în care trăia și, potrivit obiceiului, avusese posibilitatea să-și aleagă destinul. Fusese prima sa alegere cu adevărat importantă. Avea să renunțe la viața simplă de la țară, despre care știuse dintotdeauna că nu i se potrivea, pentru a merge în Cetate, să studieze. Își dezamăgise tatăl, care considerase mereu că studiul e o îndeletnicire a călugărilor, nu a țăranilor liberi. I se rupsesse sufletul când părintele său îi ceruse, cu lacrimi în ochi, să rămână acasă, să devină un fermier priceput ca el, dar pur și simplu nu se putuse împăca cu această dorință. Sperase dintotdeauna că îl așteaptă un destin mai mare decât al unui simplu lucrător al pământului.

Își dorise de mic să exploreze toate locurile despre care auzise vorbindu-se și visase să construiască o fortăreață a lui, din care să cucerească apoi întreaga lume, așa cum și-o imaginase un copil neștiutor. Rememora de multe ori, acum răsând, suferințele prin care trecuse în dorința lui măreață. Își amintea cum petrecuse zile întregi la pes-

cuit, uitat pe malul unei bălți, sperând să strângă pește pentru constructorii cetății. Încercase să întindă capcane pentru păsări, dar norocul îl ocolise. Adunase vreascuri din pădurea învecinată, pentru a construi zidul de protecție, dar, în iarna ce venise, tatăl lui pusese lemnele pe foc, arzând împreună de ele și visurile lui.

Viața în Cetate îl schimbă și îi deschisese ochii. Pașii îi aduseseră în cale un vechi soldat al regelui, care îl învățase să călărească și să țină în mână o sabie, în schimbul bucuriei de a avea un partener de discuții. Descoperise tainele scrisului și cititului și îi plăcea să piardă nopțile în Marea Bibliotecă, loc pe care îl simțea ca pe a doua sa casă. Rămăsese cu gura căscată când pășise pentru prima dată în acea clădire. Nu își imaginase niciodată asemenea construcție, cu bolte atât de înalte încât, în unele locuri, nici măcar nu se vedea tavanul. Lungi coridoare, cu rafturi pe care se depuseseră straturi de praf netulburate de ani de zile, se întindeau cât vedeai cu ochii. Din când în când, câte o pereche de pași ai vreunui bibliotecar sau învățăcel ca el erau singurele zgomote care reușeau să tulbure liniștea abisală care dăinuia dincolo de ușile mari de lemn cu inserții metalice, într-o limbă pe care nu o înțelegea. Făclii ce aruncau umbre stranii erau sprijinite doar pe pereții de la intrare, în sala de lectură, iar în rest, totul se cufunda într-un întuneric adânc, tainic, purtător de secrete. Erin auzise zvonuri că nimeni nu cunoștea tot ce ascundea Biblioteca și dăduse crezare acelor vorbe. Văzuse, mut de uimire, miile de cărți, tomuri, pergamente, scrise pe bucăți de piele sau de hârtii îngălbenite, unele

cu litere înșirătesed de o mână de caligraf priceput, altele cu slove mari și grosolane, imagini în culorii vii, altele aproape șterse de patina timpului. Despre unele cărți, bibliotecarii îi spusese că se află acolo de la facerea lumii, despre altele auzise chiar că erau scrise de îngeri.

Acum se întorsese. Plecase din Cetate într-o zi ploioasă. Prima ploaie pe care o văzuse de aproape un an, parcă venită să-i spele sufletul de păcate și de gândurile despre Zaira, femeia care îi umplea inima de dorințe și furnică-turi pe care nu le mai întâlnise până acum și despre care cărțile din bibliotecă nu îl învățaseră nimic. Ea fusese sin-gura persoană căreia îi povestise despre locul din copilă-rie, despre visele cu statuia aproape vie. Și nu-l conside-rase deloc nebun, așa cum se temuse. Îl privise cu ochii ei mari, ce străluceau ca roua în lumina soarelui de di-mineată, în timp ce degetele lor se căutau. De cele mai multe ori, ea nu-i spunea nimic, dar zâmbetul care-i dez-golea dinții mici și albi, felul cum își mușca buza de jos ca să-i dea mai multă roșeață, mâna cu care își împletea șuvițele năvășe, păreau să spună mai multe povești decât toate tratatele și manualele sau istoriile de la facerea lumii la un loc. Doar stropii reci și amintirea statuii de care se apropia cu fiecare pas al calului său izgoniseră imaginea femeii cu păr lung, în rochie neagră, despre care se gândea dacă să le povestească părinților.

Ajunse acasă, îi îmbrățișă pe cei dragi, le povesti verzi și uscate, dar gândurile lui nu erau cu ei, în jurul mesei la care se adunaseră. *Trebuie să ajung acolo cât mai repede. Nu știu de ce, dar ceva mă cheamă în acea direcție...* Dintot-

*deacuna m-a chemat acel loc. Nu m-a lăsat niciodată să-l uit, nu m-a lăsat niciodată să plec cu adevărat... Deși am fost la multe zile distanță, el a fost în sufletul meu, în visele mele. Ani de zile m-am întrebat de unde îl știu, când l-am văzut prima oară?... Chiar dacă mi-ar fi ușor să spun că în ziua în care am împlinit 15 ani, în adâncul sufletului meu știu că nu e adevărat. Dar cum e posibil?*



## 2

Nici nu terminase bine de mâncat, că sărise pe cal și gonise de parcă o ceată de demoni se afla pe urmele sale. Văzuse cu coada ochiului privirile dezaprobatore ale părinților și își propusese ca mai târziu să găsească o minciună liniștitoare pentru plecarea sa grăbită. Însă nu era o prioritate în acel moment. Ajunse. *Apusul... e așa cum îl știu din prima zi! Soarele, printre aceiași copaci... apa, iarba, statuia... Nimic nu s-a schimbat aici de când am plecat... sau poate, de când l-am văzut prima oară, sau de când...* "Nu apucă să-și termine gândurile.

Simți că e urmărit, o privire care îl ardea ca o torță, apărută din senin lângă el. Dar nu avea cum, nu mai era nimeni acolo, era singur. *Doar eu și statuia!* Pe piele îi apăroră broboane reci ca de ploaie, furnicându-l în timp ce se deplasau în direcții doar de ele știute. Își îndepărtă o șuviță de păr care îi incomoda vederea și căută din ochi motivul pentru care plecase în grabă de acasă. Bineînțeles că era acolo, nici n-ar fi putut să nu fie. Îl aștepta neclintită, în mijlocul bălăriiilor care începuseră să o cucerească. Aripile îi erau brazdate de crăpături, din una dintre ele ieșise tulburată o furnică, iar sabia era cuprinsă de rugii care crescuseră în voie. Atinse cu piciorul ceva solid, care scoase un sunet metalic. Probabil, demult, tare demult, în jurul ei fusese un gard protector. *Până și statuile îmbătrânesc și*

*mor. Poate în visele în care-mi apărea, îmi cerea ajutorul. Pași ca în fața unei primejdii, cu pași mărunți, dar siguri, în pătratul mai închis la culoare, semn că era în interiorul spațiului odinioară împrejmuț. Acum observă că statuia avea lacrimi în ochi. Să fie rouă sau apă de ploaie? Niciuna din cele două explicații găsite nu părea prea realistă, prea credibilă. O a treia opțiune i se aprinse în creier ca un far în mijlocul unei nopți întunecate, din ce în ce mai luminos. Se luptă cu gândul, pentru că sfida orice urmă de rațiune. Și simți cum corpul îi devine rigid, în vene parcă îi curgea metal topit, începând deja solidificarea. Cum ar putea? Doar fiiițele vii au lacrimi...*

Stând față în față, Erin și îngerul de piatră păreau doi prieteni vechi, care se revăd, se măsoară, dar nu spun niciun cuvânt. Tânărul nu știa dacă să îi fie frică sau nu, simțea că n-ar mai putea să pună vreo bază pe picioarele sale, dacă ar fi vrut să o ia la goană. Era mult prea tardiv să regrete că lăsase sabia agățată de șaua calului, însă se consolă realizând că i-ar fi fost inutilă într-o confruntare cu o statuie. Fără să conștientizeze ce face, închise ochii și întinse mâna, să ștergă picăturile care brazdau chipul împietrit. Un fior îi străbătu tot trupul, capul începu să îi vibreze și gânduri care nu erau ale sale îi invadară creierul deja amortit. *Amintește-ți! E timpul să te trezești! Află cine ești, încă mai ai o șansă!* Se lăsă apoi liniștea, iar corpul dădu semne că e din nou pregătit să îi asculte comenzile. Puterile îi reveniră și, fără a mai pierde timpul, o luă la fugă cât îl țineau picioarele, spre locul unde bidiviul îl aștepta nepăsător. Drumul până acasă i se păru că durase doar o clipă.

Respectele mele către...

Își lega calul și își dădu armele jos, atârându-le în cuiul care străjuia deasupra patului, încă de când era un țănc și căpătase curajul de a dormi singur, după ce se stinse lumânarea. Aproape mecanic, se spală pe față cu apă rece, să-și revină, și își turnă un pahar mare de vin. Nu-i plăcuse niciodată până atunci acea licoare, deși ai lui îl tot laudau cât e de bun. Mai ales tatăl îi preamărea calitățile zi de zi, spre disperarea mamei. De multe ori, Erin încercase să-și convingă părintele să viziteze mai rar butoaiile din pivniță, de fiecare dată întorcându-se cu aceeași promisiune, însă mai mereu tentația învingea. Chiar și el spunea uneori, în glumă, că a ceda în fața unei tentații e cea mai bună soluție pentru a scăpa de ea. Iar omul care îl crescuse nu își dorea să devină vreun martir, așa că ceda frecvent. În seara aceea, lui Erin i se păruse minunată băutura aceea, întrucât își făcu efectul pe care și-l dorise. Gândurile îi încetiniră, cele mai serioase dintre ele devenind tot mai confuze, mai fără sens. Zaira, părinții săi, ingerul de piatră, toți cei pe care îi cunoscuse, făcură un cerc mare în jurul său și începură să se miște într-un ritm lent, aproape ritualic. Și tot mai multă lume venea din toate părțile și se prindea de mână în acel dans. Într-un sfârșit, adormi...

### 3

Statuia... e acolo. *Amintește-ți! Află cine ești!* îi sună din nou în capul greu de băutură. Apoi dispăru și lumea deveni tulbure și lipsită de culoare.

— Comandante, ești bine? Sunt mulți, prea mulți...

Îi luă ceva timp să realizeze că e într-un vis, totul părea atât de real. Era acolo, în mijlocul bătăliei. Duse o mână la ceafă și o simți umedă, năclăită în sânge și sudoare. Bărbatul care continua să îi vorbească avea ochii măriți de groază, iar pe față i se citea nesiguranța. Nu-l recunosc, dar acesta i se adresase ca unui superior. Aruncă o privire împrejur, încercând să înțeleagă ce se întâmplă în jurul său.

— Sunt... sunt bine! Stai lângă mine și să nu mori!

Teama i se strecură în oase, brațele îl dureau din ce în ce mai rău, iar sabia pe care o găsisse îi atârna în mână ca o piatră de moară. Se prăbuși în genunchi. Îi era sete, fruntea îl ardea, tot corpul îi era strâns în armură ca într-o menghină. Se târi în patru labe până la o băltoacă în care apa începea să fie invadată de un firicel de sânge. Îi era frică de moarte. Răsuflând greu, își privi chipul în oglinda apei. Era al lui, dar părea diferit, îmbătrânit. Trăsăturile sale erau mult mai ascuțite și înăsprite. Era soldat, responsabil de viața oamenilor săi, dar nu voia să moară nici el. Auzi mișcare și o răsuflare caldă îi atinse obrazul. Nici armăsarul care i se alăturase nu i se părea cunoscut, deși animalul era în mod vădit familiarizat cu el.

Respect pe Comandant, așteptăm ordine! Suntem copleșiți!

În depărtare pădurile ardeau. Oamenii urlau din toate părțile, îngroziiți. Erau strigăte de luptă, de furie, urletele muribunzilor, copitele cailor lovind pământ și armuri, toate învălmășite. Vocile oamenilor se amestecau cu vaietele răniților, cu răgetele creaturilor din văzduh și cu sunetele sinistre scoase de inamici. Totul se mișca într-o simfonie a terorii și a morții. Încet-încet, calmul puse stăpânire pe Erin și se gândi că toți acei luptători depindeau de cât de repede lua el deciziile.

Oamenii înaintau greu printre inamicii care păreau nesfârșiți. Era ceva straniu în acei dușmani, păreau oameni simpli, nu aveau armură, erau bărbați și femei de toate vârstele, țărani, nobili cu rămășițe de haine luxoase, chiar și câțiva regi prăfuiți, cu coroanele agățate pe capetele lipsite de păr. Unii dintre inamici aveau paloarea și mirosul specific celor care muriseră recent, alții, dimpotrivă, erau simple arătări scheletice, cu oasele ținute laolaltă de petice de țoale rămase neputrezite. Parcă alcătuiau o imensă trupă de teatru grotescă, cu ochii reci și lucind sălbatic în orbitele prea mari, cu fețele schimonosite de parcă ar fi fost într-o permanentă suferință, având pe frunte și pe obraz urma unei mâini scheletice, ca și cum ar fi fost marcați cu un fier încins. Toți o aveau pe chip, vizibilă de la distanță, estompându-le trăsăturile, făcându-i și mai înspăimântători.

— Regele! Apărați regele! Spadasini, retragerea! urlă Erin cât îl ținu gura, iar alte voci îi repetară vorbele, ca un ecou.

Goarna sună și camarazii lui începură să se retragă încet. Trupa de teatru infernală rămase descumpănită, oprindu-se ca niște marionete cărora păpușarul le taie corzile. Un urlet înfiorător, care părea că iese din tot câmpul, acoperi vacarmul luptelor și, ca la un semnal, morții vii făcură spații în rândurile lor. În locul lăsat liber rămase o ceață nefirească din care se auzeau fornăituri de cal, zgomote de copite și niște chiote guturale. Oamenii se opriră din retragere și își aruncară privirea spre comandant, care era și el la fel de nedumerit. Erin vedea acum niște umbre întunecate, înveșmântate în ceva ce semăna a robă cu glugă neagră, dar care părea să fie formată din fum.

— Sulițele înainte! Pregătiți scuturile! Nu-i lăsați să treacă de voi! Arcași, fiți gata!

Cu sabia într-o mână și cu frâiele calului în cealaltă, comandantul se adăposti în spatele rândurilor de sulițe lungi, neînțelegând de ce inamicul îi privea pasiv, de parcă nu îi păsa deloc de pregătirile oamenilor.

Soldații trecură în formație de luptă, înconjurându-se de scuturi și cu sulițele întinse spre tabăra adversă. Din mijlocul scuturilor, arcașii erau pregătiți să dezlănțuie o urgie de săgeți. O ofensivă a cavaleriei n-ar fi avut sorti de izbândă, iar acești călăreți fumurii nu păreau prea inteligenți. Se năpustiră haotic spre zidul de scuturi și de vârfuri ascuțite. Și comandantul nu voi să creadă ceea ce se întâmpla. Nu avea nicio noimă, nimic din ceea ce întâlnește în alte bătălii, tehnicile de luptă studiate, chiar nimic nu îl pregătise pentru ce avea acum înaintea sa.